

Izvješće s planinarskog izleta

Dinara: Lišanjski vrh i Marin bunar, 30.9. - 2.10.2011.

Učesnika na izletu: 14

Organizatori i vodiči na terenu: Željko Loucki i Zdravko Bartolić

Na put smo krenuli u petak u 16:00 sati s tri osobna automobila. Auto-cestom smo došli do Sv.Roka; dalje smo išli preko Gračaca do Knina, od Knina prema Vrlici. Prije Vrlike skrenuli smo prema lijevoj (istočnoj) obali Peručkog jezera do mjesta Duvnjaci, odnosno zaseoka Budiše. Tu smo bili smješteni u kući Ante Budiše, rođaka našeg člana Bože Duvnjaka. Stigli smo oko 20:30 sati. Žene su se smjestile u udobnim krevetima, dok su muškarci spavali u još nezavršenom potkrovlju kuće na madracima i u vrećama za spavanje.

U 8:00 u subotu krenuli smo prema mjestu Cetina gdje smo posjetili dva vrhunski zanimljiva lokaliteta: prvo smo se zadržali kod crkve sv. Spasa, starohrvatske kršćanske crkve iz 9.stoljeća a odmah potom smo se zaustavili na glavnom vrelu rijeke Cetine. U 9:00 sati došli smo do pod kamenolom iznad mjesta Cetina, gdje smo ostavili automobile i krenuli na našu prvu avanturu: uspon prema novootvorenom skloništu Rupe (1364 m) te prema Lišanjskom vrhu (1794 m), nedavno proglašenim drugim vrhom po visini u Hrvatskoj.

Markacije su dobre i može ih se početi pratiti ili kod crkve ili kod vrela Cetine. Uspon prema skloništu Rupe trajao je 2 sata i 30 minuta (markirano 3:00 sati); nije osobito zahtjevan – klasičan put kroz dalmatinski krš, prvo kroz šumu hrasta kitnjaka i bukvu pa po goleti prošaranoj bujnom sasušenom travom. Sklonište je metalni kontejner obzidan drvom; ima sve osnovne potrebe za ugodan boravak, odnosno sklanjaje pred vremenskom nepogodom. Zaista prekrasan objekt sa mnogim duhovito izvedenim detaljima! Do vrha nam je trebalo još jedan sat i dvadeset minuta (markirano 2:00 sati). Pogled se pruža na sve strane, prema centralnom masivu Dinare i Sinjalu, prema Troglavu i drugim bosanskim planinama te prema moru kod Šibenika.

Za spust nam je trebalo tri i pol sata; uz kraće zaustavljanje kod skloništa Rupe. Napomena: od Rupa je markiran put prema Marinom bunaru – 2:00 sata, te dalje prema Troglavu i Kamešnici.

Mi smo se vratili do kuće našeg domaćina gdje nas je čekalo na ražnju pečeno janje. Gozba je bila vrhunska, raspoloženje još i bolje!

U 8:00 u nedjelju smo se zaputili automobilima prema Kijevu, do pred selo Ježevići gdje počinje markacija prema našem drugom cilju: Marinom bunaru. Kod velikog, lako uočljivog putokaza skrene se na dobar makadamski put pa nakon dvjestotinjak metara opet je putokazom označeno skretanje u lijevo. Tu treba pripaziti: dva su puta – treba se držati desnog. Nakon 1200 metara prestaje

makadam pa tu ostavljamo automobile. Mali bi se autobus uspio probiti do tog mjesta, veliki nikako.

Upozorenje: za sada staza u svom donjem dijelu nije markirana! No, pred nama se otvarao jednoznačan put koji se postepeno uspinjao prema stjenovitoj barijeri Crvenih greda. Nakon 45 minuta, kod oštrog skretanja u desno počinju markacije! Put se nastavlja konstantnim usponom kroz stijene; začudo, nije težak, staza je majstorski izvedena (pretpostavljam da je napravljena za promet stoke prema visinskim pašnjacima i njivama). Nakon dva sata hoda od automobila stiže se na prostranu, čini se nepreglednu zaravan; preko Dražića doca njome nam je do Marina bunara trebalo još sat i petanest minuta, opet kroz bujnu sasušenu travu. Ovaj je uspon mnogo zahtjevniji ali zato i mnogo ljepši i uzbudljiviji od onog na Lišanjski vrh. Marin bunar je je pet, šest metara široko okruglo, kamenom ogradom obzidano napajalište stoke. I nakon dugotrajne suše u njemu je bilo poprilično vode.

Oba dana dolazili smo do makadamskih cesta koje su bile probijane pred akciju Oluja u domovinskom ratu. Još se vide tragovi borbi: čahure municije, telefonske žice ... iz Marina bunara voda je crpljena u jedno obližnje vojno sklonište.....

U 15:00 sati već smo bili kod domaćina Ante na ručku: gulaš od jelena!!!

Oko 16:30 zaputili smo se prema Vrlici gdje smo pogledali znamenitosti tog lijepog gradića: gradinu na vrhu impozantne stijene, nepresušnu česmu s pozornicom za originalnu izvedbu opere „Ero s onoga svijeta“. Tu je i spomenik piscu libreta Milanu Begoviću, rođenom Vrličanu.

U Sesvetama smo bili već u 21:00 sat, nakon ugodne vožnje bez problema.

Uspjeli smo ostvariti sve željeno: uspeti se na Lišanjski vrh kao jedna od prvih organiziranih planinarskih ekspedicija; dosegнули smo i novu atrakciju Dinare – uspon do Marina bunara, koji će zasigurno postati vrlo popularna destinacija! Zahvaljujemo se članovima PU „Dinaridi“ iz Splita na ogromnom uloženom trud u postavljanje skloništa te markiranju putova da bi ovaj, za sada malo poznat dio Dinare, približili planinarima!

Posebno se zahvaljujemo našem domaćinu Anti Budiši i članovima njegove obitelji koji su nas sa svom toplinom svog dalmatinskog srca ugostili kao najdraže prijatelje!!! Ante, hvala ti!!! Obećali smo ti da ćemo se vratiti sljedeće godine – a Lipaši ne daju olaka obećanja!

Fotografije s izleta Željke Igrac pogledajte ovdje:

<https://picasaweb.google.com/112387543000964039561/Dinara?feat=email#>

pripremamo i predavanje u čitaonici Sesvete!

Zdravko Bartolić